

I

Amamos el presente,
su bullicio de niños en las calles
las tardes de aire amable en primavera.
Amamos el presente,
la claridad de otoño cuando impone
su orden a la fiesta de difuntos.
Amamos el presente:
este canto será para añorar
su alba de invierno, las primeras luces
en las tiendas cercanas al mercado.
Extraña es la esperanza,
como en el frío gris de la Sagrera
los almendros floridos.

I

Estimem el present,
el seu brogit d'infants en els carrers
les tardes d'aire amable en primavera.
Estimem el present,
la claredat de la tardor, que imposa
el seu ordre a la festa dels difunts.
Estimem el present:
en farem aquest cant per enyorar-ne
el fosc matí d'hivern, els primers llums
a les botigues vora del mercat.
Estranya és l'esperança, com al fred
de la Sagrera els ametllers florits.

IV

¿Donde hallaremos, nunca, nuestra voz
 y el gran valle del río?
 desde el alto camino a Vallvidrera,
 escoltado por lanzas de retama,
 ¿quién te verá en el aire, pueblo antiguo?
 Orden verde de campos de centeno,
 tierra pautada por las viñas verdes.
 Verde oscuro de azar en las colinas,
 líneas, caminos, vagas humaredas,
 lejanos márgenes, rumor de viento,
 temblor sin pausa de la hierba y amplias
 olas en el mar verde de las mieses.
 Pero, siempre, la nada es lo más vasto,
 aire a lo lejos, blanco, azul, de un ámbito
 donde hoy el humo lila y la congoja
 de las tapias desnudas de las fábricas
 acompañan al río, oscuro y denso,
 hasta un futuro de ciudad marítima.

IV

On retrobar mai més la nostra veu
 i la gran vall del riu?
 Des de dalt del camí de Vallvidrera,
 escortat per les llances de ginesta,
 qui et veurà, poble antic, darrere l'aire?
 Ordre verd dels camps d'ordi, color terra
 de les vinyes pautades pels ceps verds.
 Verd fosc d'atzar en els turons boscosos,
 línies de camins i vagues fums
 d'algun marge llunyà, fressa de vent,
 tremolor sense pausa de les herbes
 i amples ones al mar verd de les messes.
 Però sempre el més vast és el no-res,
 l'airecel blanc i blau, llunyà, d'un àmbit
 on ara els fums morats i la basarda
 de les tàpies nues de les fàbriques
 acompanyen el riu, obscur i dens,
 fins a un demà de gran ciutat marítima.

V

Oh manos perdonadas, escuchad:
tenemos a la vez dolor y fiesta
porque ignoran los muertos a los vivos
y no hay ningún Sant Just en la tiniebla.
La muerte, que unifica, hoy nos separa,
pero el recuerdo, con sus propios cantos,
oh manos perdonadas,
no ha dejado que fuerais a la nada.
Se apacigua el dolor
con la ceniza de otro sufrimiento,
luz de estancias vacías y costumbres
de mil años, mirando el sol surgir
detrás de una colina en Finestrelles.
Oh manos perdonadas, habéis vuelto
en las hojas caídas de la acacia,
probando que sabéis este secreto
de, con cantos de muerte, amar la vida.

V

Oh mans ja perdonades, escolteu:
tenim dolor i alhora fem la festa
perquè els morts no han sabut què fan els vius
ni hi ha cap més Sant Just en la tenebra.
La mort, que tot ho ajunta, avui separa,
però el record, que té els seus propis cantos,
oh mans ja perdonades,
no us ha deixat anar cap al no-res.
S'apaivaga el dolor
amb la cendra d'un altre sofriment,
amb llum de cambres buides i costums
de mil anys, contemplant el sol quan surt
per darrere els turons de Finestrelles.
Heu retornat, oh mans ja perdonades,
en el fullam caigut de les acàcies,
com una prova de saber el secret
de, amb cantos de mort, cantar sempre la vida.

X

Desciende por la calle de la Creu
 la tarde con siluetas de laurel
 y cielos rosa
 sobre la frente de las madres jóvenes.
 Cruce con la calle
 del Ateneo: voces de niños nombran
 símbolos de aire
 ante el orden de libros y de flores
 y de cristales de óptica,
 el jardín de cipreses y de gatos,
 las casas nuevas ensayando historias
 que tardarán aún en poseer.
 Concavidades de la voz de niños
 ya desaparecidos en los rostros de hombres
 o en un sueño de muertos. Todo está
 en estas frentes de las madres jóvenes
 y en la luz temblorosa del follaje
 hasta la alegoría del crepúsculo,
 donde acaba la calle y donde deja
 caer, la Babel roja,
 sus pétalos de gigante
 en una arquitectura de horizonte.
 Abren en mí sus ojos los ausentes
 cuando, en la calle de la Creu,
 miro unos lirios con un gato negro
 en el sueño de un jardín.

X

Pel carrer de la Creu baixa la tarda
 amb siluetes de llorer i cels rosa
 damunt la pell del front de mares joves.
 Cruïlla amb el carrer de l'Ateneu:
 veus d'infants anomenen símbols d'aire
 davant l'ordre de llibres i de flors
 i de cristalls de l'òptic,
 el jardí dels cupresos i dels gats,
 les cases noves assajant la història
 que encara trigaran a posseir.
 Hi ha l'espai còncav de la veu d'infants
 ja desapareguts en rostres d'homes
 o bé en somni de morts. Tot és present
 en el front rosa de les mares joves
 i en la llum estremida pel fullam
 fins a l'alegoria del crepuscle,
 on fineix el carrer i la Babel roja
 deixa caure els seus pètals de gegant
 en una arquitectura d'horitzó.
 Els ulls dels qui no hi són s'obren en mi
 al carrer de la Creu, en mirar uns lliris
 amb un gat negre al somni d'un jardí.